

Bemærkninger til forslaget

1. Med henblik på at udbygge samarbejdet mellem EU og Schweiz blev der i 1994 indledt forhandlinger om aftaler inden for syv sektorer: fri bevægelighed for personer, luftfart, landtransport, handel med landbrugsprodukter, offentlige indkøb, gensidig anerkendelse af overensstemmelsesvurdering (fjernelse af tekniske handelshindringer) samt videnskabeligt og teknologisk samarbejde (forskning). Forhandlingerne blev tilendebragt i 1999.

De syv sektoraftaler, som betragtes som en samlet pakke, blev undertegnet i forbindelse med rådsmødet (udenrigsministre) i Luxembourg den 21. juni 1999. Den 8. oktober 1999 godkendtes aftalerne af det schweiziske forbundsparlaments to kamre, ligesom en folkeafstemning i Schweiz den 21. maj 2000 gav tilslutning til aftalerne.

2. Sektoraftalen om fri bevægelighed for personer er blandet kompetence og skal ratificeres af såvel Fællesskabet som medlemsstaterne. De øvrige sektoraftaler er fællesskabskompetence.

Visse dele af aftalen om fri bevægelighed for personer vedrører bestemmelser under afsnit IV i tredje del af EF-traktaten. Det drejer sig bl.a. om aftalens artikler om retten til ligebehandling med henblik på adgang til at udøve økonomisk aktivitet. Som følge af Danmarks forbehold for EU-samarbejdet i søjle 1 om retlige og indre anliggender er disse dele af aftalen ikke bindende for Danmark som en fællesskabsforpligtelse. De pågældende dele af aftalen vil derfor blive bindende for Danmark som almindelig folkeretlig traktatsret.

Danmark vil efter national ratifikation deltage fuldt ud i aftalen, dels gennem Fællesskabet, dels på mellemstatsligt plan.

3. Formålet med aftalen om fri bevægelighed er at give statsborgere fra henholdsvis EU og Schweiz mulighed for indrejse på den anden parts område med henblik på at tage ophold, adgang til lønnet økonomisk aktivitet, herunder etablering som selvstændig erhvervsdrivende, og ret til at blive boende på de kontraherende parters område efter ophør af økonomisk aktivitet. Nære familiemedlemmer tillades uanset på-

gældendes nationalitet indrejse og meddeles opholdstilladelse af samme varighed som den opholdstilladelse, der er udstedt til den person, til hvis familie pågældende hører.

Aftalen udvider i alt væsentligt EU-retten om personers fri bevægelighed til at omfatte Schweiz.

En lønmodtager må således ikke forskelsbehandles på grundlag af sin nationalitet med hensyn til beskæftigelses- og arbejdsvilkår. Endvidere nyder lønmodtageren og dennes familie samme skattemæssige og sociale fordele som indenlandske lønmodtagere og disses familiemedlemmer.

En lønmodtager, som har beskæftigelse af mindst ét års varighed hos en arbejdsgiver i værtsstaten, meddeles som udgangspunkt en opholdstilladelse med en gyldighedsperiode på 5 år. Er beskæftigelsesperioden af over 3 måneders men højst 1 års varighed, udstedes opholdstilladelsen for beskæftigelsens forventede varighed. En lønmodtager, som har beskæftigelse af en varighed på indtil tre måneder, behøver ingen opholdstilladelse. Såfremt beskæftigelsesforholdet ophører, og personen uforskyldt bliver arbejdsløs, kan opholdstilladelsen ikke efterfølgende inddrages med denne begrundelse alene.

De kontraherende parters statsborgere gives ret til at opholde sig på den anden parts område i indtil seks måneder med henblik på at søge arbejde.

Som følge af aftalen omfattes Schweiz af koordineringsreglerne for arbejdsløshedsydelse, hvilket bl.a. medfører, at der ved afgørelse om tildeling af ydelser kan medregnes forsikrings- og beskæftigelsesperioder tilbagelagt i en anden stat, der er omfattet af koordineringsreglerne, til opfyldelse af betingelserne for ret til ydelser.

Opholdstilladelse til personer, der ikke udøver økonomisk aktivitet, betinges af, at de pågældende over for de kompetente nationale myndigheder godtgør, at de pågældende for sig selv og deres familiemedlemmer råder over tilstrækkelige finansielle midler til ikke at skulle anmode om social bistand under opholdet samt en sygeforsikring, der dækker samtlige risici.